

Arrest

nr. 138 649 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Srae Alamgeer (transcriptie) in het district Gujrat in de provincie Punjab. U verklaarde in België in behandeling te zijn voor hepatitis. U verklaarde problemen te hebben gekend omwille van uw stiefoom A. G.. Deze laatste zou betrokken zijn bij Sepahe- Sehaba (SSH) (of Lashkar-e-Jangvi), een verboden extremistische soennietische beweging. Hij wilde u en uw broers overhalen om de rangen van SSH te vervoegen. Uw oudere broer A. H. werd in 1988 ontvoerd. U kwam later te weten dat uw stiefoom hierbij betrokken was. In 1995 werd er een overval op een juwelierszaak gepleegd. U herkende 5 daders die bij de overval betrokken waren. U vertelde dit aan de zoon van de betrokken juwelier, die het uiteindelijk aan de politie aangaf. In 1996 werden uw stiefoom en de daders van de overval opgepakt. In 1996 kon uw stiefoom ontsnappen uit de

rechtbank door peper in de ogen van zijn bewakers te gooien. In 2000 kreeg ook uw jongere broer N. S. bedreigingen te verduren van SSH. SSH wilde dat hij hun rangen vervoegde. Toen uw broer even buiten was, werd hij benaderd door 4 onbekenden die hem met olie besprenkelden en vervolgens in brand staken. U kwam hem ter hulp, maar deelde ook in de klappen. U raakte ook verbrand. Uw broer werd naar het ziekenhuis gebracht. Daar verklaarde hij aan de politie dat hij het slachtoffer werd van een keukenaccident. Omwille van zijn verwondingen werd hij doorverwezen naar het hospitaal. Onderweg daar naartoe kwam hij te overlijden. In 2009/2010 begon u zelf telefonische bedreigingen te krijgen van onbekenden. U vermoedde dat deze tot SSH behoorden. U vertelde uw moeder van uw problemen en deze oordeelde dat het beter was om uw land te verlaten. U verliet uw land op 17 augustus 2011. Via Lala Musa ging u met de trein naar Karachi, waar u een viertal dagen verbleef. Daarna reisde u via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België waar u uiteindelijk op 17 september aankwam. Twee dagen later vroeg u asiel aan. Toen u reeds in België was, kwam de politie bij u langs thuis om naar uw stiefom G. te informeren. Ter staving van uw identiteit legt u een kopie van uw identiteitskaart neer, een reclamesticker van de juwelierszaak en in België uitgegeven medische verslagen en documenten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U legde immers fundamenteel tegenstrijdige verklaringen af betreffende de kern van uw asielrelaas zodat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Ten eerste is het onaannemelijk dat in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld geen enkele melding maakt van een vervolgingsmotief dat u nochtans op het voorplan plaatst tijdens uw gehoor door het CGVS. Zo verklaarde u ten overstaan van het CGVS, zodra er u gevraagd werd om welke redenen u uw land van herkomst verlaten heeft, dat uw stiefom uw broers en u wilde overhalen om bij de Sepah-e-Sehaba te komen en dat jullie daarom door hem werden vervolgd (gehoor CGVS, blz. 7). In de vragenlijst van het CGVS maakte u echter geen melding van dit vervolgingsmotief. Daar gaf u enkel aan dat uw stiefom jullie vervolgde omdat u in 1995 of 1996 informatie over hem had gegeven aan de politie. Daarenboven vermeldde u in de vragenlijst van het CGVS evenmin dat in 1988 uw oudere broer A. H. werd ontvoerd (vragenlijst CGVS, blz. 3). In het gehoor op het CGVS had u nochtans verklaard dat uw oudere broer door uw stiefom was ontvoerd in verband met diens eis dat jullie zich bij Sepah-e-Sehaba zouden voegen (gehoor CGVS, blz. 7). Geconfronteerd met deze fundamentele tegenstrijdigheid aangaande de ontvoering van uw broer beperkt u er zich toe om te verklaren dat u (de ontvoering van) uw oudere broer niet eerder hebt aangehaald omdat er nooit naar gevraagd is (gehoor CGVS, blz. 8). Deze verklaring houdt geen steek daar uw initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) u aldaar werden voorgelezen en dat u uw verklaringen voor akkoord hebt ondertekend zonder opmerkingen toe te voegen (zie laatste pagina verklaring DVZ én vragenlijst CGVS, blz. 4). Tevens verklaarde u uitdrukkelijk geen opmerkingen te hebben met betrekking tot het gehoor bij DVZ (gehoor CGVS, blz. 4). Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uitdrukkelijk verklaarde dat uw vermeende vervolging door leden van SSH zich louter beperkte tot telefonische bedreigingen en niet uit fysische achtervolging (gehoor CGVS, blz. 8), terwijl u eerder verklaarde dat u tot tweemaal toe door mensen werd achtervolgd en dat u telkens kon ontsnappen (Vragenlijst CGVS, vraag 5).

In het kader van wat hierboven werd uiteengezet, dient te worden onderstreept dat u uw vluchtrelaas op geen enkele (objectieve) manier weet te staven. Het enige wat u overhandigt ter ondersteuning van uw asielrelaas is een business-sticker, maar deze heeft geen enkele objectieve bewijskracht. De argumenten die u aanhaalt om te verklaren waarom u geen documenten (kunt) neerleg(gen)t ter ondersteuning van uw asielrelaas ("u kunt er niet aan geraken" (gehoor CGVS, blz. 5) of nog "als ze zouden weten dat mijn kinderen op zoek zijn bewijzen, dan lopen ook mijn kinderen gevaar" (gehoor CGVS, blz. 9), kunnen geenszins overtuigen, zeker gezien de vaststelling dat u aan bewijsstukken zou kunnen geraken, daar u uitdrukkelijk verklaarde nog contact te onderhouden met uw familieleden (gehoor CGVS, blz. 3). Gezien de aard en ernst van de verklaarde feiten (verdwijning van uw oudere broer in 1988, gerechtelijke procedure tegen uw stiefom midden jaren 90, overlijden van uw broer door ernstige verbranding in 2000 waarbij u ook letsels heeft opgelopen), gezien deze feiten ongetwijfeld aanleiding moeten hebben gegeven tot enige tussenkomst van de autoriteiten en er bijgevolg verwacht kan worden dat hierrond ook enig administratief bewijs of briefwisseling bestaat tussen uw familie en de autoriteiten, kan redelijkerwijze ook verwacht worden dat dergelijk begin van bewijs ter beschikking staat van uw familie zonder dat u hiertoe uw kinderen zou in gevaar brengen.

Overigens bent u niet echt bekend met de organisatie, waarvoor u beweert sedert meerdere jaren een persoonlijke vrees te hebben : u beweerde verkeerdelijk dat SSH een beweging was van de

Pakistaanse taliban (tehrak-etaliban), en kende u Haq Nawaz Jhangvi alleen van naam, de man die nota bene zijn naam gaf aan Lashkar-e- Jangvi (gehoor CGVS, blz. 8)

Voorts is het opmerkelijk dat u uitdrukkelijk verklaarde dat u uw beroepsbezigheden (i.c. lasser) stopzette omwille van uw ziekte (gehoor CGVS, blz. 4), dat u Pakistan verliet omwille van uw ziekte (gehoor CGVS, blz. 4), dat u België als asielbestemming heeft gekozen om uw ziekte alhier te laten behandelen (gehoor CGVS, blz. 6) en dat u een internationaal reispaspoort aanvroeg "om naar het buitenland te gaan" (gehoor CGVS, blz. 5). Al deze verklaringen wekken minstens de indruk dat u uw land verliet om redenen die geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en dat u de ware reden van uw vertrek uit Pakistan tracht te verdoezelen. In rand dient nog te worden aangehaald dat u verklaarde dat de smokkelaar voor u een visum regelde voor Iran (gehoor CGVS, blz. 5), maar dat uit informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat u in Abu Dhabi een visum aanvroeg bij de Britse autoriteiten op 28 juni 2010.

Al bovenstaande vaststellingen nopen de Commissaris-generaal er toe om helemaal geen geloof te hechten aan uw vluchtrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en tenslotte van “*machtsoverschrijding*”.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, dan wel om hem de subsidiaire bescherming te verlenen, en in subsidiaire orde om de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport met objectieve informatie aangaande de vrees voor gewapende groeperingen in Pakistan afkomstig van het Britse Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 16 juli 2014.

Verweerder voegt bij een aanvullende nota van 23 januari 2015 het rapport “*COI Focus Pakistan: overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie*”, d.d. 12 november 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) het relaas op cruciale punten is aangetast door verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de commissaris-generaal en zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (ii) verzoeker dat relaas niet kan staven met enig stuk, (iii) verzoeker vage verklaringen aflegt over zijn beweerdte vervolgers en tenslotte gezien (iv) verzoeker herhaaldelijk te kennen gegeven heeft vooral om medische motieven naar Europa te zijn gereisd.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Met name blijken de tegenstrijdigheden die zijn weergegeven in de bestreden beslissing allen duidelijk uit het gehoorverslag bij de commissaris-generaal en de vragenlijst die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken invulde. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift dienaangaande niet verder dan de stelling dat het “*onmogelijk is om alles in details te vertellen*” en verder “*dat het mogelijk om een vergissing gaat*”, doch dit betreft een loutere minimalisering van de

tegenstrijdigheden, zonder evenwel een poging te ondernemen om deze te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratieve dossier. De diverse tegenstrijdigheden zijn onverzoenbaar en betreffen de kern van de beweerde vrees, zoals de identiteit van de groepering die verzoeker zou vervolgen en de beweerde ontvoering van verzoekers broer, en ondergraven daardoor op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het ganse asielrelaas. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daardoor geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelde de commissaris-generaal dat er actueel in verzoekers regio van herkomst, de provincie Punjab, Pakistan, geen situatie van willekeurig geweld heerst die voor een asielzoeker resulteert in een reëel risico op ernstige schade. De commissaris-generaal motiveerde dit als volgt: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”* Na raadpleging van de geactualiseerde landeninformatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegt (*COI Focus Pakistan: overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie*”, dd. 12 november 2014), stelt de Raad vast dat deze conclusies nog steeds actueel geldend zijn. Deze informatie bevat geen indicatie dat de geweldsituatie in de provincie Punjab zou zijn verslechterd. Verzoeker betwist de stellingname van de commissaris-generaal en citeert daartoe in zijn verzoekschrift uit diverse rapporten over de geweldsituatie in Pakistan. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zijn pleidooi concentreert op de situatie in de stad Karachi, terwijl deze stad in de provincie Sindh ligt en niet in verzoekers regio van herkomst, de provincie Punjab. Aangaande het actuele veiligheidsniveau in de provincie Punjab wordt in het verzoekschrift geen relevante informatie aangetroffen. In zoverre verzoeker verwijst naar de vervolging van sjiïeten, merkt de Raad op dat dit gegeven voor verzoeker geen relevantie vertoont gezien hij geen aanhanger is van deze godsdienstige stroming. In zoverre verzoeker verwijst naar de activiteiten van de SSP tenslotte, verwijst de Raad naar wat sub 2.3.2 is gebleken, namelijk dat aan verzoekers beweerde vrees voor deze groepering geen enkel geloof kan worden gehecht. Evenmin uit de informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt verder dat er zich actueel in de provincie Punjab een situatie van willekeurig gewapend geweld zou voordoen die voor een terugkerende asielzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, zou kunnen resulteren in een reëel risico op ernstige schade.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER